

МИСТЕРИЯ В
НЬЮ ЙОРК

Бьорн Суртлан

МИСТЕРИЯ В
НЬЮ ЙОРК

Иллюстрации Тронд Бредесен

Издателство „Флюм“

*Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма*

New York Mysteriet
© 2003, 2005 H. Aschehoug & Co. (W.Nygaard) AS

Мистерия в Ню Йорк
© Издателство „Фюм“, 2016
Превод Анюта Б. Качева-Барбарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-098-6

I

Тялото си иска главата обратно

Мислех, че споменът вече е изличен и е останало само присвиването в стомаха.

Той внезапно изниква пред мен с нещо бяло в ръце. Не виждам какво държи.

– Това е тялото му – чувам гласа. – Но къде е главата му, Давид? Последно беше у теб.

Вече виждам ясно. Това е тяло, мъртво тяло. По-точно скелет.

– Не знам – отвърщам. – Нямам представа къде е главата.

– Тялото си иска главата обратно – казва мъжът, чиито очи не виждам. – Беше у теб. Къде я остави?

– Нямам представа къде е? Не е била у мен!

– У теб беше!

– Не!

– У теб беше, Давид! Скелетът е разстроен. Сега дори не може да плаче, защото няма очи.

– Не знам къде е главата! – повтарям аз и се опитвам да си тръгна, но краката ми не ме слушат.

Неистово искам да се събудя...

2

Тук има крадец!

– Събуди се! Събуди се най-сетне! Днес си направо невъзможен! – пухтеше сестра ми Сисел. – Хайде, закъсняваме за закуска!

В момента Сисел не можеше да говори много, защото точно преди да заминем, се наложи да ѝ оперират мъдрец.

Хвърлих око на туристическия будилник, дето ми е подарък от татко.

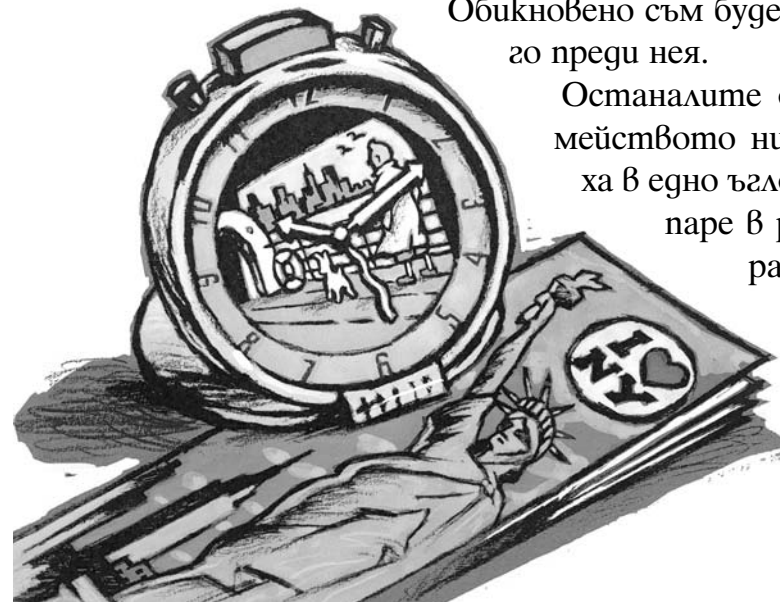
Десет и десет!

Скочих и се облякох за секунди, без дори да се къпя. Сисел отгавна беше готова и ме чакаше.

Това хич не се случва често.

Обикновено съм буден много преди нея.

Останалите от семейството ни чакаха в едно ъглово се-
паре в ресто-
ранта.

– Добро утро! – поздрави ни чичо Уилям. – Виждам, че младото поколение е наистина толкова мързеливо, колкото казват.

Изръмжах нещо нечленоразделно и седнах на масата. Другите почти бяха привършили със закуската.

– Отивам да ви сваря яйца – заяви Тур. – Ще ги пусна във врялата вода.

– Вече свари цели осем яйца – припомни му с усмивка чичо Уилям. – Мисля, че стигат.

Но Тур се направи, че не го чува, и изчезна. Явно варенето на яйца го забавляваше.

Тази сутрин чичо Уилям се опитваше да е весел и остроумен, но по време на целия полет до Ню Йорк беше мълчалив и замислен. Не че беше сърдит, просто... просто беше някак по-тих от обикновено. Явно мислеше за нещо. Почти бях сигурен в това заради смръщените му вежди.

Полузаспалото ми лице се разтегли в голяма прозявка.

– Знаете ли, че почти всички храни в тази страна съдържат поне по хиляда излишни калории? Производителите го правят нарочно. – Сисел с укор изгледа мама и татко, които още не ни бяха казали и гума, блажено съсредоточени върху поничките си.

Мамината поничка беше с дебела шоколадова глазура, а татковата – пълна с ароматен и пухкав ванилов крем.

– Какво искате да разгледаме днес? – попита ни чичо Уилям, опитвайки се да ни отклони от темата за храните. – Само кажете. Тук има всичко. Неслучайно наричат Ню Йорк Голямата ябълка.

– Искате ти да си ни екскурзовод – преглътна последната си хапка мама. – Нали на теб дължим това пътуване!

Татко изсумтя, защото устата му още беше пълна с ванилов крем.

– Тук има крадец! – внезапно чухме сърдитият и малко стреснат глас на Тур.

